

Nr 523.

Av herr **Pettersson** i Hällbacken **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 183, angående förslag till kungörelse angående tillämpning för riket i dess helhet av vissa bestämmelser i ordningsstadgan för rikets städer den 24 mars 1868 m. m.

Mot Kungl. Maj:ts proposition nr 183 angående förslag till kungörelse angående tillämpning för riket i dess helhet av vissa bestämmelser i ordningsstadgan för rikets städer den 24 mars 1868 kunna vägande invändningar göras. Med fullt fog har sålunda från olika håll gjorts gällande, att något verkligt behov av vidgade författningsbestämmelser på ifrågavarande område icke föreligger. Det kan icke vara tvivel underkastat att på grundvalen av nu gällande bestämmelser tillräckliga kontrollföreskrifter beträffande nöjeslivet på landsbygden kunna erhållas. Där behov av ett ingripande föreligger, kan ett fullt effektivt sådant också åvägabringas. Det finns ingen anledning att beröva kommunerna den bestämmanderätt och den kontrollbefogenhet, som de härutinnan för närvarande äga. Det är ovedersägligt, att t. ex. kommunalnämnden måste antas äga möjlighet att ur skilda synpunkter bättre bedöma förhållandena i vederbörande ort än polismyndigheten, som kanske bor långt därifrån. Och det ligger i sakens natur, att om det är kommunalnämnden, som har att avgöra, om tillstånd till en tillställning skall beviljas eller ej, ett starkare intresse för efterlevnad av vederbörande stadgande skall förefinnas än eljest skulle bli fallet. Bäst är därför att låta kommunerna själva, under Konungens befallningshavandes medverkan, bestämma, om provningsrätten skall ligga hos kommunalnämnden eller polismyndigheten. Därigenom åstadkommes den anordning, som bäst lämpar sig efter förhållandena på varje särskild ort. En schablonmässig likformighet är här ingalunda nödig eller nyttig.

Det är för övrigt klokt och gagnande att ta de kommunala organens medverkan i anspråk för god ordnings upprätthållande på ifrågavarande område. Det är inte nyttigt, om stridiga meningar få uppstå och starkt göra sig gällande mellan polismyndigheten och de kommunala organen härvidlag. Föredragande departementschefen pekar på, att det vid meddelandet av bestämmelser angående tid för avslutande av berörda tillställningar, ordningsvakter, förbud för minderåriga att närvara vid vissa slag av nöjestillställning m. m., måste tas hänsyn till det behov av bestämmelser, som särskilda lokala förhållanden kunna föranleda. Därför lär det, yttrar han, ligga i sakens natur, att landsfiskalen före utfärdande av

sådana föreskrifter bereder kommunen tillfälle att genom kommunalnämnden eller annorledes i detta avseende tillkännagiva sin uppfattning, såväl angående behovet därav som beträffande bestämmelsernas närmare innehåll. Det kommunala intresset för dylika frågor torde, tillägger departementschefen, på denna väg kunna på ett verksamt sätt taga sig utlopp. Men om sålunda ett visst inflytande på bestämmelsernas utformning skall lämnas de kommunala organen, är det utan varje tvivel bättre att låta det ske i den ordning, som nu gäller, än på det i propositionen föreslagna sättet; ty det ligger i sakens natur, att ett mer eller mindre starkt missnöje lätt uppstår i sådana fall, då de meningar, som framställts av de kommunala organen, icke godkännas av polismyndigheten. Dylika slitningar böra undvikas.

Bestämmelserna i den k. propositionen rörande kontroll med tillställningar, som äga rum å allmän plats eller »på annat under bar himmel beläget ställe, till vilket allmänheten eljest har obehindrat tillträde», gå alldeles för långt i inskränkning av den urgamla församlingsfriheten. Förhållandena äro ju i allmänhet väsentligt olika på landsbygden mot i städerna. Vad som kan vara lämpligt och eventuellt nödvändigt i stad är icke därför så på landet. Man bör akta sig att utan tvingande skäl — och sådana föreligga ej i förevarande fall — bereda den lojala befolkningen obehag och utsätta den för trakasserier. Och alldeles oriktigt är att använda i en författning av denna art uttryck, om vars verkliga innebörd ovisshet kan råda. Så är fallet, såsom flera länsstyrelser påpekat, med uttrycket »allmän plats eller annat under bar himmel beläget ställe, till vilket allmänheten eljest har obehindrat tillträde». Så framhåller exempelvis länsstyrelsen i Örebro, att närmare upplysning angående vad detsamma innebär är nödig till vederbörandes ledning vid författningens blivande tillämpning. Formuleringen måste alltså anses vara mycket otillfredsställande.

På grund av vad sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte förklara sig icke kunna gilla de av Kungl. Maj:t i propositionen nr 183 framlagda förslagen till kungörelse angående tillämpning för riket i dess helhet av vissa bestämmelser i ordningsstadgan för rikets städer den 24 mars 1868.

Stockholm den 6 april 1932.

Gust. Pettersson
i Hällbacken.

C. R. Jansson.

Anton Eklund.

C. J. Johansson.

Ernst Hage.

Emil Olovson,
Västerås.

C. O. Johansson,
Sollefteå.

Helmer Molander.